

ZOEA RĂDULESCU, CANDIDAT PE LISTELE PNȚCD PENTRU PARLAMENTUL EUROPEAN:

„Europarlamentarul român trebuie să prezinte imaginea reală a țării“

Reporter: Care considerați că vor fi principalele provocări pentru un parlamentar european?

Zoea Rădulescu: Fiecare parlamentar european ar trebui să-și coordoneze activitatea în PE în funcție de două priorități: să promoveze (1) politica României și (2) doctrina partidului care l-a promovat în PE și în familia politică respectivă. Este imperios necesar ca europarlamentarul din România să prezinte o imagine reală a țării: are datoria de a spăla memoria europenilor de imaginile unei României mizere.

El, europarlamentarul, va trebui, pe lângă politicile europene, să demonstreze că România este europeană prin specificitatea culturii, istoriei, tradiției sale și că locul ei a fost și este în Europa, chiar dacă în anii comunismului conexiunea cu Occidentul se făcea „underground” sau prin canalele „Europei Libere”.

R: Cum veți acționa pentru ca PNȚCD să trimită reprezentanți în Parlamentul European?

Z.R.: După o perioadă destul de lungă de absență a PNȚCD de pe scena politicii românești, în care partidul a fost spectator și nu actor, trebuie făcută o campanie electorală de tip special, o campanie de la om la om, prin cunoașterea prealabilă a segmentului social căruia ne

adresăm. Dacă nu vom face o campanie care să aibă la bază analize psiho-socio-politice, dacă nu vom găsi cuvântul (și asta ține de o altă știință, care se cheamă psiholingvistică), pe care cetățeanul să-l înțeleagă, nu vom reuși nici la europarlamentare, nici la locale sau generale. Este greu de crezut că cetățenii României vor mai „înghiți” lozinci, și mă refer aici la acel procentaj de aproape 60% din totalul alegătorilor, care nu s-au prezentat la referendum pentru că au simțit că problema pentru care erau chemați la urne nu-i reprezenta, nu era a lor.

R: Care considerați că ar trebui să fie rolul femeii în politică?

Z.R.: O singură condiție trebuie să îndeplinească: să știe că are ceva de spus și de făcut în plan politic. Un vechi proverb românesc spune că „Femeia este cheia casei”. Țara (pentru care facem politică) este o casă mai mare, iar calitățile intrinseci ale femeii - conservatorismul, raționalismul, ordinea, spiritul de dreptate, mai greaua antrenare a femeii în zona gri a afacerilor - o pot face un foarte bun politician.

Dacă de-a lungul timpului s-a tot spus că în spatele unui bărbat puternic se află o femeie puternică, acea femeie este cazul ca acum să nu mai stea în spate ci să iasă în față, să-și promoveze și să-și susțină ideile. Altfel spus, să-și

Wilfried Martens, susținând candidații PNȚCD în toamna lui 2004

afirme puterea fără a susține din umbră „bărbații puternici”.

R: Considerați că este necesar ca partidele politice să aibă un departament de femei, sau acesta este o formă mascată de discriminare?

Z.R.: Absolut necesar să existe! Femeile pot lucra într-o zonă a politicului specifică profilului lor psihologic. Sunt zone largi în care se pot regăsi: școala, familia, sănătatea, deși nu putem neglija deloc sfera economică, în care, în ultima vreme, s-au afirmat o mulțime de femei.

Discriminare ar fi dacă femeile ar accepta să stea pe margine fără să se implice în agora, lăsând să se creadă că politica nu poate fi făcută decât de bărbați.

R: V-ați gândit vreodată ce opțiuni politice au femeile în România? Ce așteptări au de la un partid politic și de la o doctrină? PNȚCD a fost votat de-a lungul timpului majoritar de femei sau de bărbați?

Z.R.: PNȚCD a fost votat de-a lungul timpului de oameni cu convingeri de centru-dreapta, care s-au regăsit în principiile și

valorile morale ale acestui partid, fie bărbați, fie femei. Nu cred că putem vorbi despre un anume procentaj care să exemplifice implicarea pe sexe a votului.

Consider că femeile din România își doresc foarte mult stabilitate și bunăstare, două valori care le-ar conferi un climat prielnic în a-și desfășura activitatea de zi cu zi. În acest sens, partidul care le poate conferi acest climat este PNȚCD, ca un partid creștin care se bazează pe morala creștină, un partid care susține și garantează proprietatea privată, un partid democrat care pune semnul de egalitate în fața legii a tuturor semenilor noștri, un partid național care știe să fie trezorierul spiritualității și tradiției culturale românești, dar și garantul României Mari, întregită în viitor cu Basarabia și Bucovina.

PNȚCD este partidul care poate face din România o țară bine integrată în Europa tocmai prin protejarea și afirmarea cu perseverență a valorilor culturale, economice, istorice, care o definesc dându-i acea specificitate necesară pentru a se putea integra în plan european.

Mădălina NAUMENCU

BIOGRAFIE

Zoea Rădulescu s-a născut la Spitalul Militar Constanța, mama fiind deținută acolo pentru o gravă încălcare a „codului etic comunist”, și anume nu și-a denunțat soțul organelor de represiune, soț care era conducătorul Rezistenței armate anticomuniste din Dobrogea. Se întâmpla în ziua de 16 decembrie 1949, zi în care, pe malul mării, la Mamaia-Sat, erau împușcați ultimii camarazi ai tatălui său, Gogu Puiu. Tatăl murise eroic, cu cinci luni în urmă, în încercuirea de la Cobadin, când, decât să fie prins, s-a culcat cu pieptul pe o grenadă.

În ianuarie 1949, a fost transferată, împreună cu mama, Olimpia Puiu, la închisoarea de femei Mislea, unde a rămas până la vârsta de un an și patru luni.

În regimul în care „omul era cel mai prețios capital”, un copil de un an era tăiat de la rația zilnică de mâncare din închisoare pentru ca

mama lui să fie obligată să semneze actele de depunere a copilului la un orfelinat. Și pentru că mama refuza să accepte aceasta, fetița de un an nu a primit oficial mâncare până la un an și patru luni. Era hrănită din porția deținuților. În final, în săptămâna Paștelui din anul 1950, a fost luată de fratele mai mare al mamei, iar apoi de bunica paternă, în casa căreia a crescut.

Școala a făcut-o ca orice copil normal, deosebit de „normalitatea” acelor timpuri.

Rezultatele școlare erau dintre cele mai bune, însă s-a apropiat cu pași repezi vremea când trebuia să se ducă la liceu și risca să nu fie admisă deoarece purta numele tatălui. S-a format atunci o comisie de tutelă din conducerea școlii și a Consiliului Popular care au încredințat spre adopție pe Zoea Puiu familiei surorii tatălui ei, Ion și Maria Balamace. Important era ca în documente să fie un nume care să nu sară în ochii vigilenți ai organelor. Și așa a intrat la liceul „Mihail Kogălniceanu”, din Kogălniceanu (Constanța).

A terminat întâi filologia, la Insti-

tutul Pedagogic Constanța, pe care l-a absolvit în 1972, după care s-a înscris la franceză, la Universitatea din București, facultate pe care a absolvit-o în anul 1976. În același an și-a luat examenul de definitivare în învățământ, singurul grad pe care l-a putut promova în perioada comunistă.

S-a încadrat greu în învățământ ca profesor titular, deoarece venea din zona foștilor deținuți politici și mai ales dintr-o anumită familie. Târziu, abia în 1978 - 1979, a reușit să se titularizeze la o catedră din Mihail Kogălniceanu, fiind cap de familie (avea în întreținere trei bătrâni: bunica paternă și părinții adoptivi).

Lovitura puternică a simțit-o la patru zile după ce s-a căsătorit. Soțul, care la vremea aceea lucra în Ministerul Turismului, a fost atenționat să aibă grijă cu cine se căsătorește fiindcă va avea de suferit. După căsătoria care s-a oficializat pe data de 4 august 1985, a urmat pe 9 august 1985 arestarea soțului. A fost un dosar penal fără reclamant, iar Constantin Rădulescu a stat în închisoarea Rahova un an, trei luni și

16 zile, exact cât a stat și soția lui, copil fiind, la Mislea. În 1987 a venit pe lume singurul ei copil, Elena, care astăzi este studentă la Psihologie.

Zoea Rădulescu a fost profesor la Liceul Sanitar din București, apoi la Școala generală nr. 156.

În 1996 - 1997 a fost inspector de specialitate în Corpul de Control al Ministrului Educației Naționale și

din 1998 până în 2000, când s-a pensionat, a fost inspector specialist în Direcția de Management și Resurse Umane a Ministerului de Interne, cu grad de locotenent colonel.

Este membru PNȚ din ianuarie 1990, membru AFDPR din 1993 și președintele Fundației Luptătorii din Rezistența Armată Anticomunistă din România din 2004.

